

Datum van
inontvangstneming

:

10/06/2026

Antwoord op de vragen

Zaak C-351/25 *

Stuk ingediend door:

Győri Törvényszék

Naam van de zaak:

Trive Bank Hungary en Erinum Capital

Datum van indiening:

24/04/2026

* Procestaal: Hongaars.

Győri Törvényszék (rechter in tweede aanleg Győr, Hongarije)
2.Pf.20.331/2024/14

In de zaak tussen enerzijds SQ [[OMISSIS] Nagykanizsa (Hongarije) [OMISSIS]], eerste eiser, en JL ([OMISSIS] Nagykanizsa [OMISSIS]), tweede eiser, en anderzijds [OMISSIS] Trive Bank Hungary Zrt [[OMISSIS] Boedapest (Hongarije) [OMISSIS]], eerste verweerster, en Erinum Capital Zrt ([OMISSIS] Boedapest [OMISSIS]), tweede verweerster, [OMISSIS] geeft de Győri Törvényszék (rechter in tweede aanleg Győr, Hongarije; hierna: „verwijzende rechter”), die uitspraak doet op het hoger beroep dat eisers hebben ingesteld tegen het op 10 juli 2024 te Sopron [OMISSIS] gewezen vonnis in het kader van de procedure bij de Soproni Járásbíróság (rechter in eerste aanleg Sopron, Hongarije) betreffende een vordering tot ongeldigverklaring van meerdere overeenkomsten, zonder terechtzitting, de onderhavige

BESCHIKKING

In het kader van prejudiciële zaak C-351/25 handhaaft de verwijzende rechter zijn eerste, tweede en derde vraag, maar niet zijn vierde vraag.

Hij handhaaft zijn eerste drie vragen omdat het arrest van 19 maart 2026, UniCredit Bank en Momentum Credit (C-679/24, EU:C:2026:223; hierna: „arrest in de zaak C-679/24”), daar geen antwoord op biedt.

Anders dan in zaak C-679/24 betreft de eerste vraag in de onderhavige zaak een verjaringstermijn van vijf jaar die niet ingaat bij het sluiten van een overeenkomst maar op het einde daarvan (in casu de ontbinding ervan door de schuldeiser). Gelet op de in de verwijzingsbeslissing aangehaalde rechtspraak van de Kúria (hoogste rechterlijke instantie, Hongarije), die bindend is voor de lagere rechterlijke instanties, meent de verwijzende rechter namelijk dat hij § 1, lid 6, van wet DH1*, waarin het beginpunt van de verjaringstermijn is vastgesteld, niet buiten toepassing kan laten. De vraag rijst of het ook juist is dat een verjaringstermijn van vijf jaar die ingaat op de objectieve datum van beëindiging van de overeenkomst, verenigbaar is met artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13**, aangezien, ten eerste, de consument op die datum niet noodzakelijkerwijs op de hoogte is van het oneerlijke karakter van het contractuele beding en, ten tweede, dit feit schuldeisers in staat zou stellen om te wachten tot de vordering van de consument is verjaard alvorens hun eigen vorderingen geldend te maken [arrest van 14 december 2023, Getin Noble Bank (Verjaringstermijn voor vorderingen tot terugbetaling), C-28/22, EU:C:2023:992, punt 64].

* Noot van de vertaler: a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (wet nr. XXXVIII van 2014 tot regeling van bepaalde kwesties in verband met de beslissing die de Kúria in het belang van de uniforme toepassing van het recht heeft gegeven met betrekking tot door kredietinstellingen met consumenten gesloten leningsovereenkomsten).

** Noot van de vertaler: richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

Hoewel het objectieve beginpunt van de verjaringstermijn, namelijk het einde van de overeenkomst, niet geldt voor vorderingen tot terugbetaling van een consument vanwege een oneerlijk beding, omdat volgens de rechtspraak van het Hof het doeltreffendheidsbeginsel vereist dat de verjaringstermijn een voor de consument gunstiger subjectief beginpunt heeft, ziet de verwijzende rechter niet in hoe er een stelsel van criteria kan worden toegepast dat op iedereen op gelijke wijze van toepassing is en geen ongerechtvaardigd onderscheid tussen consumenten in het leven roept (zie in dit verband Csehi, Z., „Európai uniós fogyasztóvédelem és az elévülés legújabb bírói gyakorlata” [(„Consumentenbescherming in de Unie en de recente rechtspraak op het gebied van verjaring”)], in *Salus Vocalis – Csegöldi indulás – Győri érkezés – Ünnepi tanulmányok Fazekas Judit tiszteletére* [(*Salus Vocalis – van Csegöld tot Győr – Essays ter herdenking van Judit Fazekas*)], Keserű Barna, A., en Szoboszlai-Kiss, K. (red.), Faculteit voor politieke wetenschappen en recht Ferenc Deák van de István Széchenyi universiteit, 2023, blz. 69-79, DOI: [10.59199/salusvocalis.2023.09](https://doi.org/10.59199/salusvocalis.2023.09)).

Tevens rijst de vraag of punt 86 van het arrest in zaak C-679/24 aldus moet worden uitgelegd dat de vordering tot vaststelling van het oneerlijke karakter van een contractueel beding in geen geval mag worden onderworpen aan een verjaringstermijn, terwijl de verjaringstermijn van vijf jaar voor vorderingen tot terugbetaling kan ingaan vanaf de rechterlijke beslissing tot vaststelling van dat oneerlijke karakter als subjectief beginpunt, en dat deze twee vorderingen samen niet aldus mogen worden behandeld dat de verjaringstermijn van vijf jaar voor vorderingen tot terugbetaling – die begint te lopen vanaf een ander objectief beginpunt, namelijk het einde van de overeenkomst – in de weg staat aan de uitoefening van de vordering tot vaststelling van het oneerlijke karakter van het betrokken beding.

Het arrest in zaak C-679/24 biedt evenmin een antwoord op het tweede deel van de eerste prejudiciële vraag, namelijk of de door richtlijn 93/13 gewaarborgde doeltreffende bescherming van consumenten zich ertegen verzet dat, in het geval van een overeenkomst die, naar aanleiding van de vordering van de consument, niet kan voortbestaan zonder het oneerlijke beding omdat dit beding betrekking heeft op het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst, altijd eerst de kwestie van de verjaring moet worden onderzocht en niet die van het oneerlijke karakter van het beding, omdat de vorderingen tot terugbetaling die de consument in het kader van zijn beroep heeft ingesteld, verjaard kunnen zijn.

Het is nodig om een antwoord op de tweede prejudiciële vraag te verkrijgen omdat volgens de verwijzende rechter uit het arrest in zaak C-679/24 niet duidelijk blijkt of de doeltreffende bescherming van de consument en de beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid zich al dan niet verzetten tegen een asymmetrie in de verjaringstermijnen van de vorderingen van de ondernemer en de consument jegens elkaar. Dit heeft tot gevolg dat de consument tegen wie een executieprocedure is ingesteld, na het verstrijken van de verjaringstermijn voor vorderingen tot terugbetaling – namelijk vijf jaar vanaf het einde van de overeenkomst – niet meer kan doen vaststellen dat de overeenkomst op grond waarvan deze procedure is ingesteld, oneerlijk is, zelfs indien hij dit niet eerder kon doen in het kader van een contentieuze procedure, omdat de executieprocedure rechtstreeks is gebaseerd op een notariële akte, en die consument evenmin een vordering tot terugbetaling kan instellen op grond van het oneerlijke beding. Volgens de toepasselijke nationale bepalingen, namelijk § 327, leden 1 en 2, van het oude Burgerlijk

Wetboek*, onderbreken elke ingebrekestelling of vordering tot betaling door de schuldeiser, elke contractuele wijziging van de schuldvordering (ook via een schikking) en, ten slotte, elke erkenning van de schuld door de schuldenaar, beginnen de verjaring (lid 1) en de verjaringstermijn opnieuw te lopen vanaf de dag waarop de verjaring is gestuit of vanaf de datum van definitieve sluiting van de procedure die de verjaring heeft gestuit (lid 2). Hieruit volgt dat de ondernemer de verjaring van zijn uit de overeenkomst voortvloeiende schuldvordering kan onderbreken door de consument in gebreke te stellen en dat in een dergelijk geval de verjaringstermijn opnieuw begint te lopen. Het is mogelijk dat de consument zich niet binnen deze termijn realiseert dat het betrokken beding oneerlijk is. De betrokken nationale praktijk komt tot uiting in beslissing 9/2023 JEH (Jpe.IV.60.038/2023/12) van de Kúria van 27 november 2023, gewezen in het belang van een uniforme toepassing van het recht, betreffende de verjaring van bij notariële akte vastgestelde schuldvorderingen die zijn voorzien van de executoriale formule. In deze beslissing is bepaald dat de in § 327, lid 1, van het oude Burgerlijk Wetboek bedoelde handelingen de verjaring van de schuldvordering stuiten, zelfs indien is voldaan aan de voorwaarden van § 23/C, leden 1 en 2, van het Wetboek civiele executieprocedures voor het aanbrengen van de executoriale formule bij notariële akte vastgestelde schuldvorderingen.

Wat het gelijkwaardigheidsbeginsel betreft, moet worden opgemerkt dat, krachtens § 234, lid 1, van het oude Burgerlijk wetboek, dat van kracht was ten tijde van de sluiting van de in casu met een consument gesloten overeenkomst, vorderingen tot vaststelling van de nietigheid van overeenkomsten die zijn gesloten door een partij die geen consument is, niet onderworpen zijn aan een verjaringstermijn en dat er ook sindsdien geen dergelijke termijn is ingesteld voor die overeenkomsten. Bij het sluiten van deze consumentenovereenkomsten was er evenmin sprake van een „bij wet gestelde uitzondering” in de zin van het in deze bepaling opgenomen voorbehoud. In 2014, dus na de sluiting van deze overeenkomsten, is bij § 1, lid 6, van wet DH1 – bij wijze van „bij wet gestelde uitzondering” die procedurele en materiële rechtsregels combineert tot een soort interpretatieve regel voor specifiek schuldvorderingen – uitdrukkelijk een beginpunt van de verjaringstermijn vastgesteld teneinde een voor de consument gunstiger regelgevingskader te creëren.

De verwijzende rechter twijfelt of de overwegingen van het Hof met betrekking tot de asymmetrie van rechtsmiddelen, in de punten 72 en 73 van het arrest van 14 december 2023, Getin Noble Bank (Verjaringstermijn voor vorderingen tot terugbetaling) (C-28/22, EU:C:2023:992), ook van toepassing zijn in de omstandigheden van de onderhavige zaak, waarin het in gebreke stellen van de consument de verjaringstermijn voor vorderingen van de ondernemer opnieuw vanaf het begin doet ingaan, maar de mogelijkheid voor de consument om de ondernemer in gebreke te stellen teneinde de verjaringstermijn van zijn eigen vorderingen tegen die ondernemer opnieuw te laten ingaan, wanneer deze vorderingen zijn gebaseerd op het oneerlijke karakter van een contractueel beding, ervan afhankelijk is dat de consument reeds op de datum van het einde van de overeenkomst (het beginpunt van de verjaringstermijn) kennis had of had moeten hebben van het oneerlijke karakter van dat beding. Met andere woorden, met deze vraag wenst de

* Noot van de vertaler: a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (wet nr. IV van 1959 houdende het Burgerlijk Wetboek van de Republiek Hongarije).

verwijzende rechter te vernemen of de vordering van de consument tot vaststelling van het oneerlijke karakter van een contractueel beding, en zijn vordering tot terugbetaling van de dientengevolge verschuldigde bedragen, kunnen verjaren zolang de ondernemer in het kader van een executieprocedure jegens die consument de executie van de uit die overeenkomst voortvloeiende schuldvorderingen vordert, zonder dat eerst is onderzocht of dat beding oneerlijk is.

Een antwoord op de derde prejudiciële vraag is noodzakelijk omdat, volgens de rechtspraak van het Hof, het niet verenigbaar is met richtlijn 93/13 om een vordering tot vaststelling van het oneerlijke karakter van een consumentenovereenkomst te onderwerpen aan verjaringstermijn [zie arresten van 21 november 2002, Cofidis, C-473/00, EU:C:2002:705, punt 35; 21 april 2016, ██████████ en ██████████ C-377/14, EU:C:2016:283, punt 57; 9 juli 2020, Raiffeisen Bank en BRD Groupe Société Générale, C-698/18 en C-699/18, EU:C:2020:537, punt 55; 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19–C-782/19, EU:C:2021:470, punt 33, en 14 december 2023, Getin Noble Bank (Verjaringstermijn voor vorderingen tot terugbetaling), C-28/22, EU:C:2023:992, punt 64]. Het Hof erkent daarentegen dat vorderingen tot terugbetaling die voortvloeien uit het oneerlijke karakter van een contractueel beding aan een dergelijke termijn kunnen worden onderworpen, mits wordt voldaan aan de beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid (arrest van 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19–C-782/19, EU:C:2021:470, punt 39). Wat de bij de verwijzende rechter aanhangige zaak betreft, en gelet op de nationale praktijk op grond waarvan de vordering van een consument tot vaststelling van het oneerlijke karakter van een contractueel beding en diens vordering tot terugbetaling van de dientengevolge verschuldigde bedragen niet moeten worden beschouwd als gecumuleerde vorderingen, maar als één enkele vordering tot verkrijging van een veroordeling, moet op die vorderingen op uniforme wijze de verjaringstermijn van vijf jaar voor vorderingen tot terugbetaling worden toegepast, zodat geen beroep kan worden gedaan op het verbod om de vordering tot vaststelling van het oneerlijke karakter van een contractueel beding te onderwerpen aan een verjaringstermijn. De vraag rijst of dit verenigbaar is met de doeltreffende bescherming van consumenten en de beginselen van doeltreffendheid en gelijkwaardigheid.

Gy r, 24 april 2026.

[OMISSIS]